

Abstrakt

Tato diplomová práce se zaměřuje na deminutiva, zvláštní druh slov, která mohou vyjadřovat menší rozměr (tj. kvantitativní modifikace) nebo citový postoj mluvčího (obvykle kladný) vůči popisované věci či osobě (tj. kvalitativní modifikace). Ve flektivních a aglutinačních jazycích se deminutiva obvykle tvoří připojením deminutivní přípony ke kmeni základového slova. Cílem této práce je odpovědět na otázku, zda jsou česká deminutiva do finštiny také překládána deminutivními tvary, a pokud ne, jaké ekvivalenty překladatelé používají místo toho.

V teoretické části podávám stručný popis českých a finských deminutivních sufixů. Většina z těchto sufixů může mít i jiné funkce než jen zdrobňovací. Dalším problémem je proces lexikalizace, kdy deminutivum získává nový význam a stává se samostatnou lexikální jednotkou v daném jazyce. To znamená, že je potřeba provést výběr a vyloučit slova, která sice mají deminutivní formu, avšak nikoli význam.

Praktická část je založena na analýze dat z paralelního korpusu, který obsahuje patnáct knih české literatury a jejich překlady do finštiny. Vybrala jsem patnáct frekventovaných českých deminutiv a pokusila se zjistit, jak jsou překládána do finštiny. Zdá se, že finští překladatelé používají místo deminutiv častěji jejich základová slova nebo tvoří deminutiva opisem tak, že před základové slovo doplní adjektivum ve významu ‚malý‘.